

НЕЙРОГРАФИКА
ИНСТИТУТ ПСИХОЛОГИИ ТВОРЧЕСТВА

2023 год

Автор:

Klimek Danuta

Супервизор:

Ирина Пархоменко

Тема:

От увлечения до зрелой любви...

Оглавление

Klimek Danuta	2
От увлечения до зрелой любви... ..	2
1. Моя жизнь до влюбленности.....	2
2. Влюбленность и любовь.....	3
3. Оформление отношений и планы на будущее	4
Od zakochania do dojrzałej miłości... ..	5
1. Moje życie przed zakochaniem	5
2. Zakochanie i miłość.....	7
3. Sformalizowanie związku z Neurografią i plany na przyszłość	12
Работы.....	14

Я влюбилась год назад в проект «Нейрографика». Я влюбилась, и это было с первого взгляда. Как только я ее увидела, я почувствовала, что вот оно... Она, Нейрографика... Я увидела первый рисунок Нейрографики на FB и влюбилась, хотя никогда не любила рисовать, даже в детстве не любила раскрашивать.

1. Моя жизнь до влюбленности

С детства я любила музыку. Я танцевала в ансамблях, пела в хорах и играла на фортепиано. По профессии я педагог, логопед и психолог, но стараюсь жить своей страстью. Я провожу развивающие семинары для женщин. Уже 7 лет я живу в деревне. Здесь мы восстанавливаем среду обитания, создаем свое жизненное пространство и занимаемся своими увлечениями, в том числе музыкой. Два года назад я попала в больницу. В течение шести месяцев я проходила интенсивную реабилитацию. Я не могла играть на своих любимых инструментах. Я думала о том, каким будет мое будущее. Однажды во время медитации я услышала фразу о том, что в будущем я буду заниматься чем-то совершенно «новым» для меня. Это новое – нейрографика.

Около года назад я увидела первый рисунок в стиле нейрографики на Facebook. Я почувствовала огромный приток энергии. Я начала искать информацию по этой теме на польском языке, но ее оказалось мало. Тогда я стала смотреть видео на YouTube на русском языке и начала рисовать. С каждым рисунком моя увлеченность нейрографикой росла, а результаты превзошли все мои самые смелые ожидания. После таких впечатляющих результатов я была уверена на 100%, что мне нужно изучить этот метод подробнее и пройти курс пользователя. Что я и сделала.

С тех пор мое приключение с «Нейрографикой» развивалось молниеносно. Уже в начале апреля этого года я попала на курс «Специалист НГ». Я была настолько ошеломлена и влюблена, что мне было неважно, что курс будет проходить на русском языке, который я знаю совсем немного. Я смотрела на все это сквозь розовые очки, как будто действительно влюбилась, и все эти трудности были не важны. Важно было то, что уже на курсе «Специалист НГ» я почувствовала, что мне очень хочется идти дальше по этому пути. Это подтвердил ясный и реалистичный сон, в котором врач сказал: «Все твои проблемы и все твои болезни связаны с тем, что ты не реализуешь даже половины своего потенциала». Это было сказано мягко, но прямо. Я поднялась с кровати на ноги и уже знала, что курс «Инструктор НГ» — это мой путь. Я знала, что это сигнал от Вселенной, что я должна это

сделать, что я и сделала, и после двух недель обучения на курсе «Специалист НГ» я перешла на курс «Инструктор НГ», чему очень рада.

2. Влюбленность и любовь

Увлечение Нейрографикой – путешествие по Польше (фотографии в очерке). Мое увлечение «Нейрографикой» больше всего получило развитие летом. Я с нетерпением ждала каждой встречи в НейроКафе. Я готовилась к ним, как к настоящему свиданию. В июне этого года мое свидание с НГ состоялось в одном из ресторанов Варшавы. Я пробыла в столице несколько дней и увлеченно заинтересовала НГ 5 своих друзей. Таких индивидуальных встреч было много, ведь когда ты влюблен, ты всем рассказываешь о своих чувствах и об объекте своей любви.

На следующее свидание с НГ я поехала на юг Польши, в Краков, в кафе Primo. Мое свидание в Кракове также затянулось, я вдохновила и заинтересовала этим методом случайных туристов, сидящих в пабах. Для третьего серьезного свидания с «НейроКафе» в июле я отправилась на север Польши, в Гдыню, где впервые провела мастер-класс «Нейродождь моей мечты». С «НейроКафе» я пересекла Польшу буквально с севера на юг, и настало время начать распространять этот метод в своей местности, т.е. в небольших городах и поселках.

В августе меня пригласили в Любаву на свидание с Нейрографикой. Как обычно, я поехала с огромной радостью. Там я запускала модель НейроДерево. Я была очень удивлена, что 26 человек собрались там, чтобы узнать о Нейрографике. Я чувствовала себя очень удовлетворенной, и удовлетворение участников было для меня большой наградой. Пятое свидание я организовала в сентябре с подругой в Илаве. Мы совместили Нейрографику, релаксацию с помощью акустических звуков и ароматерапию. Я очень ждала этого семинара и в эйфории нечаянно ударилась правой рукой об угол стола. Два пальца, указательный и средний, распухли. Я не смогла ничего сделать этой рукой, но, конечно, пошла на свидание с окоченевшей рукой. Мы нарисовали алгоритм на базе НейроЛотос под названием «Цветок моей счастливой жизни». Видеть счастливые, довольные лица, когда работа закончена – самое прекрасное удовольствие для меня.

Мое шестое свидание с НГ состоялось в октябре опять же в Любаве. Моя рука, к сожалению, уже была полностью закована в ортез, но что не сделаешь ради любви и из любви... Я пошла. Мы нарисовали «Корзину моего здоровья». Мне поступило предложение: проводить встречи и работать с

группой алгоритмами нейрографики раз в 2 месяца. Конечно, я восприняла такую идею с большой радостью и уже с нетерпением жду ее реализации!

Мое седьмое свидание с НГ состоялось в Броднице. Это была сложная и ответственная поездка для меня, так как, не имея возможности поехать на машине из-за травмы руки, мне пришлось ехать с пересадками аж на 3 поездах. Но что ж, ради любви на что только не пойдешь! Интерес превзошел все мои ожидания. На встрече присутствовало более 60 человек. Организатор встречи сам предложил провести семинар по Нейрографике в следующем году. Я знаю, что когда процесс наполнен любовью, все получается само собой и позитивно удивляет.

3. Оформление отношений и планы на будущее

За время знакомства с «НейроКафе» моя влюбленность росла и росла. Теперь это зрелая и ответственная любовь, которую я хочу оформить официально, т.е. получить сертификат инструктора по нейрографике.

Поэтому, оформив свои отношения с нейрографикой в виде сертификата/диплома инструктора нейрографики, я планирую:

- С нового года арендовать офис для деятельности моего фонда «Амеа», где, в частности, я буду проводить встречи и семинары по Нейрографике.
- Проводить семинары в других городах.
- Делиться методом с пожилыми людьми.
- Проводить курсы для пользователей в моем офисе или онлайн.
- НейроVoice. Моя мечта – объединить музыку с нейрографией. Я хотела бы реализовать свой оригинальный семинар НейроVoice, в котором я бы объединила «Купание в звуках», работу с аутентичным голосом и алгоритмы, снимающие ограничения и открывающие голос.

Да, я влюбилась, причем с первого взгляда. Я очень рада, что это увлечение переросло в зрелую любовь, которую я могу оформить официально, т.е. получить диплом инструктора нейрографики. Я счастлива, что смогу разделить свою страсть с другими. Я также счастлива, что смогу объединить Нейрографику с тем, чем я занималась до сих пор в рамках своего фундамента – музыкой, вибрациями и голосом.

Я благодарю Вселенную за эту возможность! Жизнь, ты умеешь удивлять!

Od zakochania do dojrzałej miłości...

Zakochałam się rok temu, jesienią 2022 roku w Neurografice. Zakochałam się i to od pierwszego wejrzenia. Jak tylko ja zobaczyłam to poczułam że to jest to... Ona Neurografika... Zobaczyłam pierwszy rysunek neurograficzny i zakochałam się, mimo że nigdy nie lubiłam rysować, nawet w dzieciństwie nie lubiłam kolorować. Ale zaparło mi dech w piersiach na jej widok.

1. Moje życie przed zakochaniem

Moją miłością od dziecka była muzyka. Tańczyłam w różnych zespołach tanecznych, śpiewałam w chórach, tańczyłam w balecie, chodziłam do szkoły muzycznej i grałam na pianinie. Z zawodu jestem pedagogiem, logopedą i psychologiem. Od 10 lat próbuję żyć z pasji. Prowadzę różne warsztaty rozwojowe dla kobiet, np. Głos serca, Kręgi kobiet, Tańce pokoju. Ćwiczę i prowadzę Nada Yogę, czyli jogę dźwięku. Gram kąpiele w dźwiękach, czyli koncerty relaksacyjne, na których używam różnych instrumentów etnicznych, takich jak: gongi, misy tybetańskie, misy kryształowe, dzwoneczki koshi i bębny szamańskie itp. Od 7 lat mieszkam na głębokiej wsi z dala od dużych miast. Przeprowadziłam się z Trójmiasta na warmińską wieś. Tu remontujemy siedlisko i tworzymy naszą przestrzeń życiową, ale również przestrzeń, by móc rozwijać w niej swoje pasje w tym muzyczne.

Dwa lata temu w dobie pandemii w dniu, w którym miałam grać „Kąpiel w dźwiękach,” miałam wypadek. Przez pół roku byłam unieruchomiona w domu. Następne pół roku, to była intensywna rehabilitacja. Był to dla mnie bardzo trudny czas, zwłaszcza z tego względu, że nie mogłam samodzielnie się poruszać. Cała lewa strona była wyłączona z ruchu. Nie mogłam grać również na moich ulubionych instrumentach. Zastanawiałam się, jaka będzie moja dalsza przyszłość, bo moje ciało w trakcie tego roku, a nawet rehabilitacji znacznie osłabło.

Zdawałam sobie sprawę, że nie będę mogła już dźwigać tych instrumentów na różne koncerty. Znów będę musiała być zależna od innych, czego niestety nie lubię. Trudno jest mi również prosić o pomoc. Pewnego dnia podczas medytacji usłyszałam zdanie, że będę w przyszłości zajmowała się czymś, co będzie dla mnie całkowicie Nowe i nie będę mogła wręcz uwierzyć, że będą się tym zajmować. Tym Nowym jest właśnie Neurografika, ale o tej medytacji przypominałam sobie dopiero podczas kursu instruktora Neurografiki.

Około rok temu, pod koniec mojej rehabilitacji, kiedy byłam już prawie sprawna, na Facebooku u koleżanki Ani zobaczyłam ciekawy rysunek. Gdy go

tylko zobaczyłam, zatrzymałam się w bezruchu i wpatrywałam długo w niego wzrok. Poczułam ogromny przepływ energii. Zaintrygował mnie, zauroczył. Podpisany był Neurografika. Tegoż samego dnia zaczęłam szukać informacji na ten temat w języku polskim. Było ich wówczas bardzo mało. Zaczęłam więc oglądać tutoriale na YouTube w języku rosyjskim i zakochałam się w Neurografice. Pochłaniałam filmiki, notowałam, tłumaczyłam ich treść i zaczęłam rysować. Koleżanka, u której zobaczyłam rysunek opowiedziała mi też o Neurografice, o jej działaniu, bazowym algorytmie i AZO. Moje zakochanie w Neurografice wzrastało z każdym kolejnym rysunkiem, a efekty przechodziły moje najśmielsze oczekiwania. Przytoczę tylko niektóre z nich w formie anegdot.

Narysowałam AZO pt. „Żyję pasją i z pasji”. Jakież było moje ogromne zdziwienie i zaskoczenie, gdy następnego dnia zadzwoniono do mnie z ośrodka rozwoju osobistego z zapytaniem, czy wezmę udział w projekcie pt. „Kobieta z pasją”!! Oczywiście, że się zgodziłam. Drugie spektakularne działanie, to moja relacja z mamą, która była zawsze trudna. Z chwilą, gdy przeprowadziłam się na wieś, moja mama obraziła się na mnie uważając, że ją zdradziłam wyprowadzając się z miasta. Przez 5 lat nie chciała przyjechać do mnie na wieś. Narysowałam 2x AZO nt. „Moja relacja z mamą”. Ku mojemu zdumieniu moja mama po miesiącu od narysowania AZO przyjechała do mnie.

Trzeci przykład: Jest środek mroźnej zimy. Ja i mój partner czujemy się leniwie. Mamy spadek energii. Nic nam się nie chce. Więc rysujemy AZO pt. „Aktywizacja siebie”. Następnego dnia, w wielką śnieżycę przyjeżdża do nas pelet do ogrzewania domu. Kierowca nie może wjechać na podwórko, więc zostawia nam 2 tony peletu na drodze. Mój partner, więc musiał te 2 tony pelletu przewieźć na taczce do garażu. To była dopiero duża aktywność. Od tego momentu jestem bardzo uważna i świadomie wybieram temat do rysowania, bo doświadczyłam ekspresowego wręcz działania u mnie tej metody.

Po tak spektakularnych efektach byłam już na 100% pewna, że muszę bardziej zgłębić tę metodę, czyli pójść na kurs Użytkownika. Co też zrobiłam online w lutym bieżącego roku, u wspaniałej instruktorki NG Katarzyny Owsiannej. Moja przygoda z Neurografiką od tamtej pory popłynęła błyskawicznie, gdyż już na początku kwietnia br. byłam na kursie specjalisty. Byłam tak oszołomiona i zakochana, że nieważne było to, że kurs będzie odbywał się w języku rosyjskim, który tylko troszeczkę znałam ze szkoły podstawowej, którą kończyłam 30 lat temu. Nie zdawałam sobie też sprawy ze poza algorytmami AZO jednak trzeba umieć choć trochę rysować, a jeśli się tego nie umie i nie ma się zmysłu plastycznego to trzeba będzie się tego nauczyć. Ja jak w prawdziwym zakochaniu patrzyłam na to wszystko przez różowe okulary. Te wszystkie trudności wówczas nie były ważne. Ważne było natomiast to że już na kursie specjalisty poczułam,

że bardzo chciałabym pójść tą drogą dalej. Zrodziło się pragnienie w moim sercu, aby przekazywać algorytm AZO jak największej liczbie ludzi. Mam takie wewnętrzne przekonanie, że Świat byłby o wiele spokojniejszy, piękniejszy, lepszy, gdyby każdy znał AZO i umiał sam znosić swoje ograniczenia i transformować swoje emocje, czyli był dla siebie terapeutą i kreatorem. Moje pragnienie rosło i rosło, ale realia były jakie były, czyli brak finansów i perspektywa uczenia się w języku rosyjskim do końca roku wydawała mi się bardzo trudna. Aż tu nagle... w Wielką Sobotę, Wielkanoc miałam bardzo wyraźny, realistyczny sen, w którym to lekarz stał nade mną i powiedział: „Twoje wszystkie problemy i wszystkie twoje choroby wynikają z tego, że nie wykorzystujesz nawet w połowie swojego potencjału”. Było to powiedziane w sposób łagodny, ale dosadny. Wstałam z łóżka na równe nogi i już wiedziałam, że kurs instruktorski jest moją drogą by w pełni wykorzystać swój potencjał. Wyzwaniem były finanse. Tego samego dnia opowiadałam mój sen mojemu przyjacielowi, który powiedział do mnie, że opowiadając mu o Neurografice widzi mnie i czuje taką szczęśliwą, radosną, jaką byłam 20 lat temu. Powiedział również, że ja muszę iść na ten kurs i on pożyczy mi przynajmniej na pierwszą ratę. Wiedziałam, że to jest sygnał od Wszechświata, że mam tak zrobić, co też uczyniłam i po 2 tygodniach bycia na kursie specjalisty przeskoczyłam na kurs instruktorski z czego bardzo się cieszę.

2. Zakochanie i miłość

Rozkwit zakochania, podróże neurograficzne po Polsce.

Moje zakochanie w Neurografice najbardziej rozwinęło się latem. Na każde spotkanie z NeuroCafe, której założycielką w Polsce jest Tatiana Świdorska cieszyłam się bardzo. Przygotowywałam się na nie jak na prawdziwą randkę. Jeździłam na spotkania NeuroCafe jak na spotkania z ukochanym po całej Polsce. W czerwcu tego roku moja randka z NG odbyła się w Warszawie w Tulsi Restauracja Indyjska Ursynów, gdzie w ramach NeuroŚniadania spotkanie prowadził instruktor Neurografiki 2022 Artur Kosiński. Rysowaliśmy na bazie algorytmu AZO NeuroKryształ gdzie transformowaliśmy swoje jedno przekonanie w wspierający nas kryształ. Moje od dziecka wpajane mi przekonanie, że „Z muzyki dziecko to Ty nie wyżyjesz” przetransformowało się w piękny kryształ, który rozrósł się ogromnie i nie mieścił się na jednej kartce, ale na czterech. Musiałam dostawić nawet dla siebie samej stół by pomieścić swój rozbudowany rysunek. W stolicy zostałam parę dni i pełna pasji, radości i zakochania w NG, zainteresowałam tą piękną metodą i nauczyłam jej podstaw 5 moich koleżanek z czego dwie już ukończyły kurs Użytkownika. Takich indywidualnych spotkań neurograficznych było zresztą wiele, bo jak człowiek zakochany to opowiada o

Klimek Danuta. От увлечения до зрелой любви...

swoim uczuciu i obiekcie zakochania wszem i wobec.

Na następną randkę z NG jechałyśmy z Tatiana Swiderska na południe Polski, do Krakowa. Tam na starówce, na Kazimierzu w restauracji Primo, spotkanie prowadziła Ania Sobyra instruktor stażysta. To u niej pierwszy raz zobaczyłam rysunek neurograficzny. Ania obecnie mieszka w Hiszpanii i spotkałyśmy się po 8 latach. Rysowaliśmy NeuroDrzewo. W moim przypadku było to NeuroDrzewo wzrostu mojej Fundacji Ameah. Randka w Krakowie również się przedłużyła i wspólnie z Ania rysowałyśmy Neurografikę, ale też przekazywałyśmy ją naszym przyjaciółkom. Zdarzyło nam się też dwukrotnie zainteresować tą metoda również przypadkowych turystów przesiadujących w knajpkach, w których rysowałyśmy.

Na trzecią poważną randkę z NeuroCafé jechałam w lipcu na północ Polski, do Gdyni, gdzie w kawiarni Kosmos nie byłam już tylko uczestnikiem spotkania, ale prowadziłam zajęcia i algorytm „NeuroDeszcz moich marzeń”. Pracuję 25 lat jako pedagog, psycholog i uwielbiam kontakty z ludźmi, ale w tym przypadku pierwszy raz byłam instruktorem, a nie terapeutą. Musiałam więc wyzbyć się pewnych swoich nawyków i zachowań. W związku z tym sama miałam bardzo transformujące doświadczenie jako prowadząca.

Bardzo mocne doświadczenia miałam również z dwiema moimi koleżankami, które miały nowotwór, a które gdzieś słyszały już o Neurografice i bardzo chciały ją poznać. Tu również bardzo musiałam pilnować się, aby w trakcie przekazywania wiedzy nie być terapeutą pocieszycielem, ale co najwyżej coachem. Jedna z tych osób bardzo świadomie zdecydowała się pracować tą metodą. Dzięki Neurografice, a w zasadzie tylko algorytmowi AZO przełamała wiele swoich oporów np. co do leczenia niekonwencjonalnymi metodami, a nie tylko medycyną konwencjonalną. Ania tym jednym algorytmem AZO narysowała około 40 rysunków na temat swojego zdrowia i wyzdrowienia. Byłam pod wielkim wrażeniem jej konsekwencji jak również ogromnej transformacji jaka przeszła ogólnie. Obecnie Ania nie bierze już chemii i wszystkie markery i wyniki są w normie. Po tych 2 poważnych przypadkach tak spektakularnego działania tej metody moje zakochanie w Neurografice jeszcze bardziej dojrzało i przeradzało się w miłość. To już nie tylko były porywy serca i zachwyt nad działaniem tej metody, ale pragnienie zgłębiania jej nowych i nowych algorytmów oprócz AZO które pokochałam od razu. Mimo, że w trakcie kursu Instruktora Neurografiki polubiłam rysowanie to musiałam się tego uczyć i uczyć, bo niestety nie mam zdolności plastycznych. Kurs ING to było dla mnie poważne i odpowiedzialne zadanie i uczciwość wobec siebie. Zaczęłam ćwiczyć i ćwiczyć i ćwiczyć, aż przyszedł moment że zaczęłam nawet improwizować, eksperymentować i to był dla mnie przełom.

Po tych 3 poważnych, ale jakże radosnych randkach z NeuroCafe, gdzie przemierzyłam Polskę dosłownie z północy na południe, przyszedł czas bym zaczęła się dzielić tą metodą w mojej okolicy, czyli w małych miastach i miasteczkach.

W sierpniu na randkę z NG zostałam zaproszona do Lubawy, do małego miasteczka około 60 km ode mnie. Jak zwykle jechałam z ogromną radością i podekscytowaniem. Algorytmem było NeuroDrzewo, pt. „Drzewo mojego dobrostanu”. Jakież było moje ogromne zdziwienie i zaskoczenie, że w tak małej miejscowości (10 tyś. mieszkańców) zgromadziło się 26 osób, by poznać Neurografikę. Było to dla mnie niesamowite doświadczenie prowadzić zajęcia z tak dużą ilością ludzi. Logistycznie było trochę skomplikowane, by podejść do każdego, wyjaśnić, skorygować. Jednak satysfakcja z tego była ogromna. Czułam się bardzo spełniona a spokój, zadowolenie, łagodność na twarzy uczestników, wynagrodziła wszelkie trudy. Zostało mi zaproponowane następne spotkanie w tym mieście. Oczywiście zgodziłam się z ochotą i radością.

Piątą randkę zorganizowałam we wrześniu z koleżanką w Iławie w prywatnym przedszkolu. Nazwałyśmy ją „Sobota 5 zmysłów”, gdyż połączyłyśmy m.in. Neurografikę, kąpiel w dźwiękach i aromaterapię. Bardzo się cieszyłam na tę randkę. Tak bardzo, że tańczyłam i śpiewałam w swoim Siedlisku na wsi.

Byłam pełna euforii i nieopatrznie prawą ręką uderzyłam się o róg stołu. Ból był ogromny. Spuchły mi 2 palce, wskazujący i środkowy. Nie byłam w stanie nic robić tą ręką, ale na randkę oczywiście pojechałam z zabandażowaną usztywnioną ręką. Atmosfera i energia przedszkola udzieliła się wszystkim. Wróciliśmy do dziecięcej radości swobody, otwartości. Rysowaliśmy algorytm na bazie NeuroLotosu pt. „Kwiat mojego szczęśliwego życia”. Na tej randce zaczęłam obserwować bardzo uważnie i świadomie reakcje uczestników na poszczególne punkty algorytmu. Uwielbiam tę chwilę, gdy na sali zaczyna panować zupełna cisza. Jest to niesamowite uczucie i wielka satysfakcja. Widzieć szczęśliwe, radosne, zadowolone twarze, jaśniejące oblicza na ludzkich twarzach po zakończeniu pracy, to najpiękniejsza zapłata i satysfakcja. Z takich randek wychodzę uskrzydłona, napełniona i pewna tego, że takich randek chcę więcej.

Szósta moja randka z NG odbyła się w październiku znów w Lubawie. Moja ręka była już niestety usztywniona w ortezie nadal była niesprawna, przeforsowana też rysowaniem mimo bólu prac do dyplomu. Nie mogłam już kierować samochodem, ale cóż nie robi się dla miłości i z miłości... Dużo zachodu kosztowało mnie zorganizowanie transportu, ale się udało oczywiście. Na tym spotkaniu rysowaliśmy „Koszyk mojego zdrowia”. Ograniczyłam jednak ilość uczestników na jednym spotkaniu do 15 po to, aby każdy poczuł się zaopiekowany, dopieszczony, tak jak na prawdziwej randce przystało. Powstał pomysł, aby spotkania z NG odbywały się raz na półtorej miesiąca oraz by w przyszłym roku powstała nowa, bardziej zaawansowana grupa warsztatowa, która będzie chciała pogłębiać swoje relacje z Neurografiką. Oczywiście taki pomysł przyjąłam z wielką radością i już nie mogę się doczekać jego realizacji.

Następnego dnia jechałam na swoją siódmą randkę z NG do Brodnicy. Była to trudna i wymagająca dla mnie podróż, ponieważ nie mogąc jechać samochodem ze względu na kontuzję ręki, musiałam jechać aż 3 pociągami.

Ale cóż, nie robi się dla miłości. Zdziwiłam się bardzo, że na spotkaniu, które organizowało stowarzyszenie „Planeta Kobiet”, było ponad 60 osób. Nie był to warsztat, ale godzinna prelekcja. Byłam niepokieszona, bo cóż w tak krótkim czasie można zrobić? Zrobiłam prezentację, ćwiczenie z pieniążkiem, uczestnicy rysowali linie neurograficzne oraz zaokrąglali przecięcia. Było bardzo dużo pytań. Zainteresowanie przeszło moje najśmielsze oczekiwania. Organizator spotkania sam zaproponował warsztaty z Neurografiki w przyszłym roku. Wiem, że gdy miłość płynie, wszystko samo się układa i pozytywnie zaskakuje.

3. Sformalizowanie związku z Neurografiką i plany na przyszłość

Podczas moich letnich randkowych podróży z NeuroCafe oraz tych jesiennych w małych miasteczkach moja fascynacja, zakochanie rosło i rosło i dojrzewało. Obecnie jest to dojrzała i odpowiedzialna miłość, którą chcę sformalizować, czyli uzyskać certyfikat Instruktora Neurografiki. Bardzo chciałabym mimo kontuzji ręki sformalizować nasz związek z NG jeszcze w tym roku, ponieważ do niektórych instytucji mogę dotrzeć tylko, gdy mam dyplom, certyfikat.

Moja miłość do Neurografiki jest już na etapie dojrzałej miłości. Jest mniej spontaniczna, bardziej zaplanowana. Szukam miejsca, by z nią zamieszkać. Pojawiła się propozycja wynajęcia gabinetu w Prabutach oraz prowadzenia warsztatów w innych miastach.

Zatem, po zawarciu oficjalnego związku z Neurografiką w postaci certyfikatu/dyplomu ING planuję:

- Od nowego roku, wynajęcie gabinetu w Prabutach na działalność mojej fundacji Ameah, w ramach której w dużej mierze będę prowadzić spotkania i warsztaty z Neurografiki.
- Prowadzenie warsztatów w innych miastach. Pojawiają się osoby, które chcą organizować spotkania z Neurografiką, np. w Trójmieście, Sztumie, Kwidzynie, Grudziądzu, Toruniu.
- Dzielenie się tą metodą z seniorami. Czuję całym sercem, aby przekazywać tę cudowną metodę ludziom starszym, seniorom, w różnych instytucjach, np. Uniwersytecie III wieku, Klubach Seniorów. To marzenie spełni się zapewne, ponieważ nie dalej jak wczoraj zadzwoniła do mnie pani burmistrz mojej gminy z pytaniem czy włączyłabym się w projekt dla seniorów m.in. z Neurografiką.
- Prowadzenie kursów Użytkownika w moim gabinecie lub siedlisku, bądź też online.

- NeuroGłos. Zafascynowana i zakochana Neurografiką, zapomniałam trochę o mojej pierwszej miłości, czyli muzyce. Moim marzeniem jest to, by połączyć muzykę z Neurografiką. Chciałabym zrealizować mój autorski warsztat pod tytułem NeuroGłos, w którym połączyłabym Kąpiel w dźwiękach, pracę z autentycznym głosem oraz algorytmy, które znoszą ograniczenia i otwierają głos.

Tak, zakochałam się. I to od pierwszego wejrzenia. Jestem przeszczęśliwa, że to zakochanie przerodziło się w dojrzałą miłość, którą mogę sformalizować, zalegalizować, czyli otrzymać dyplom ING. Jestem szczęśliwa, że będę mogła dzielić się swoją pasją z innymi. Jestem też szczęśliwa, że będę mogła połączyć Neurografikę z tym, co do tej pory robiłam w ramach mojej fundacji, czyli szeroko pojętą muzyką, wibracją i głosem. Dziękuję Wszechświatowi za tę możliwość. Dziękuję sobie, że posłuchałam swojego wewnętrznego głosu, intuicji. Dziękuję też wszystkim, którzy stanęli na mojej neurograficznej drodze, na której spotykałam wspaniałych ludzi. Szczególne podziękowania składam mojej instruktorce Katarzynie Owsianej oraz kuratorce Irinie Parkhomenko. Podziękowania składam też Tatianie Świderskiej, która była nieocenionym wsparciem, nie tylko w tłumaczeniu tekstów z języka rosyjskiego. Ostatnie podziękowanie składam Ani z Gomery, mojej przyjaciółce, u której pierwszy raz zobaczyłam rysunek neurograficzny, i z którą obecnie kończymy kurs instruktorski.

Ach Życie, Ty to potrafisz zaskakiwać! Cieszę się bardzo, że właśnie w taki sposób!

[Ссылка на дипломную работу Klimek Danuta в авторском стиле](#)

Работы

Тема: Преподаватель. Нехватка времени.

Тема: Инструкторский курс.

